

napok

Egész nap feküdtem, nem akartam gondolni semmire.
pedig ma lett volna minden, ahogy egyik hajnalban mondtad.
azt is mondtad, az ember mocskos és büdös,
és hogy az angyalok mikrózzák a vágyakat.

kimegyek a konyhába, bekapcsolom a vízmelegítőt,
nekidőlök a konyhapultnak, aztán a falnak,
megint eszembe jutottál. ahogy főzted a kávé, a spagetti tészta.
én meg mindenbe beleszóltam, mint az apám.
(a konyha csak egyszemélyes, azóta tudom csak igazán.)
akkor sem bírtam a hozott anyaggal.
nem tesszük a bevásárlótáskát az asztalra,
nem másszik a macska a hűtőn, a konyhaszéken.
(nem bírtam nézni a szárait a padlószőnyegen)

mikor nálam főztél, közben öleltelek, röhögtünk sokat,
mindig kihúlt a kaja. vagy, mert összevesztünk,
vagy én haragudtam, vagy te, vagy elkezdtünk
aztán ledőlünk az ágyra, és hívott az anyám, hogy kész az ebéd.
feltápáskodtam, kicsit civakodtunk, hogy miért megyek.
miért nem mondom meg, hogy már ettem és, hogy veled.
nem lehet, mondom és megsimogattam a kezéd, sietek.
(és egyedül hagytalak, amíg próbáltam magammal
megörvendeztetni az anyámat. itt vagyok,
most már (ő is) ehet, nem lehet semmi baj.)

fogak és morzsák

tele van velük a lakás.
a fogaim álmaimban hullanak
kifordulnak a ruhák a gardróbba,
pár színes zokni, két hálóing,
egy mesés bugyi, két hálóing,
a kék blúzod, egy short,
egy farmernadrág.

a szerencsebambusz régen kiszáradt,
kabé akkor, mikor végleg elhagytad a kontinenst.
nem tarthattam a konyhaasztalon,
beszürkült, befeketedett, kifordult a cserépből,
és eltört az egyik levelek,
amiből kető volt, egy neked, egy nekem,
a legfőbb tárgyi bizonyíték,
ha valaminek vége van.

szóval, összeragasztottam,
ha iszom belőle, nemcsak a fogaim,
a morzsák hullanak, hanem a víz is
a töréserek mentén.

mióta nem vagy, nem eszem tányérból sem,
Papírtörőket szaggatok, ételesből eszek,
a helyeden füzetek, papírok, könyvek,
az ágyon nem cserélt ágynemű,
csak ülök a mesés bugyidban, a kék blúzodban,
nem bírok ki még egy van, hogy nincs legyen.
papírtörőt hajtogatok, morzsázok, a fogaim kihullanak.

szerelem

Anya főzött nekünk is ebédet, átmegyünk, (kérdeszed.)
izgulok, mit fognak szólni hozzám. semmit, tudják,
de úgy fognak tenni, mintha nem,
kedvesek lesznek, ne félj, (csak ne mondd, kire szavaztál,
mert akkor nem kapsz enni, főleg anya fog csúnyán nézni rád.)
én nem merem megmondani otthon. ne is mondd,
a teid nem bírják el. és akkor most hazudni fogok egész életemben,
kurvára utálok, próbálok mindent úgy mondani, ahogy van,
csak nem mondom, hogy lány vagy.

lagzis kaja volt. nem veszek el, ne aggódj, vagy ne reménykedj.
(nem is lehetne.) ebben az országban...
szóval, jól főz az anyád. büszke is rá. lehet is.
szerinted, mit gondolnak rólam. nem tudom, és nem is fogják megmondani,
mi nem beszélünk ilyenekről. akkor miről beszéltek. nem tudom, másról.
(először ettem náluk, és hallgattam, hogy szidják azt, amiben hiszek.
bénán nevettem. mindenen. ilyen a szerelem.)

Nagy Zsuka (1977, Nyíregyháza) költő, aki novellákat és kiállítás-megnyitókat is ír. Hisz a szép szóban és a részecskefizikában. Legutóbbi kötete: *delej* (versek, Orpheusz Kiadó, 2020).